

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/45/2018
Identifikačné číslo spisu: 7017200362
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7017200362.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): OXYN, s.r.o., (do 01.08.2018 pod obchodným menom BARBARA Slovensko, s.r.o.), so sídlom Železničná 2, Čaňa, IČO: 45 568 669, právne zastúpený: JUDr. Marián Prievozník, PhD., advokát, s.r.o., so sídlom Krmanova 1, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100533876/2017 zo dňa 27. marca 2017, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k.7S/52/2017-62 zo dňa 16. mája 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/52/2017-62 zo dňa 16. mája 2018 z r u š u j e a vec krajskému súdu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 7S/52/2017-62 zo dňa 16.05.2018 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100533876/2017 zo dňa 27.03.2017. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 a § 168 S.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

2. Napadnutým rozhodnutím č. 100533876/2017 zo dňa 27.03.2017 žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie správca dane - Daňového úradu Košice č. 104524314/2016 zo dňa 21.12.2016, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane v sume 26 302,24 € na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie september 2013.

3. Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že na základe žalobcom podaného daňového priznania pre DPH za zdaňovacie obdobie september 2013 Daňový úrad Košice ako správca dane Poverením č. 9801402/5126023/2013 zo dňa 15.11.2013 uložil označeným kontrolórom vykonať daňovú kontrolu u žalobcu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti na DPH za

september 2013. Jej výsledkom bol Protokol z daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti podľa zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) č. 103627499/2016 zo dňa 29.07.2016, v ktorom správca dane konštatoval, že v záujme objektívneho hodnotenia dôkazov bral do úvahy všetky dôkazy a zistenia, ktoré mal k dispozícii, pričom dodržiaval ustanovenie § 3 ods. 3 Daňového poriadku, a hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Zároveň dodržiaval ustanovenie § 3 ods. 1 Daňového poriadku a postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránil záujmy štátu a obcí a dbal pritom na zachovanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Na základe vyhodnotenia vykonaného dokazovania dospel k záveru, že daňový subjekt - žalobca porušil ustanovenie § 51 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na § 49 zákona o DPH a uplatnil si právo na odpočítanie dane v rozpore s týmto ustanovením, preto správca dane nepriznal žalobcovi odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od spoločnosti Podtatranská hydina a.s. č. 6130101268, č. 6130101283, č. 6130101336 a č. 6130101381 v celkovej výške 26 302,24 €. Z výsledkov vykonaného dokazovania zároveň konštatoval, že spoločnosť TrueCom s.r.o, ktorá mala byť dodávateľom spoločnosti Podtatranská hydina a.s. nikdy nevykonávala skutočnú ekonomickú činnosť, nenadobudla právo nakladať s tovarom ako vlastník a preto následne nemohlo prejsť právo nakladať s tovarom ako vlastník ani na spoločnosť Podtatranská hydina a.s. a následne na žalobcu.

4. Správny súd zistil, že správca dane pri daňovej kontrole vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu a preverenia deklarovaných obchodov tak medzi žalobcom a jeho dodávateľom - obchodnou spoločnosťou Podtatranská hydina a.s. ako aj ďalších obchodných spoločností v obchodnom reťazci od prvotného dodávateľa v Poľskej republike. V rámci tohto dokazovania, ktoré vykonal aj z vlastnej iniciatívy správca dane zistil, že v obchodnom reťazci bola zapojená obchodná spoločnosť TrueCom, s.r.o., ktorá bola deklarovaná ako dodávateľ predmetného tovaru (sóje) spoločnosti Podtatranská hydina a.s.. Táto skutočnosť bola potvrdená svedeckou výpoveďou konateľa spoločnosti Podtatranská hydina a.s., ktorý takéto dodanie tovaru preukazoval správcovi dane aj faktúrami o nákupe predmetnej komodity. V priebehu daňovej kontroly bol správca dane daňovým úradom pre vybrané daňové subjekty v odpovedi zo dňa 23.06.2014 upozornený, že spoločnosť TrueCom, s.r.o. je zapojená do reťazových obchodov na DPH, o ktorých sú pochybnosti, preto vykazuje znaky rizikového daňového subjektu. Zároveň z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že spoločnosť TrueCom, s.r.o. vykazuje všetky znaky nárazníka a zmiznutého obchodníka, nesídlí na adrese uvedenej v obchodnom registri a správcom dane jej bola aj zrušená registrácia platiteľa DPH. Táto spoločnosť podľa zistení správcu dane bola zneužitá za účelom vystavovania faktúr s DPH a v roku 2013 nevykonávala reálnu hospodársku činnosť. Osoba, ktorá bola vedená v obchodnom registri ako jej konateľ v období od 04.01.2013 do 21.10.2014 - Vlasta Vlčková, túto funkciu nikdy v skutočnosti nevykonávala a nevystavila ani plnú moc, ktorú by bolo možné považovať za plnú moc na zastupovanie tejto spoločnosti. V mene spoločnosti konali osoby, ktoré na to nemali žiadne zákonné a ani zmluvné oprávnenie, a to pracovníčka spoločnosti Podtatranská hydina a.s. I. N. (ktorá pre spoločnosť TrueCom s.r.o. objednávala tovar), ako aj p. K., s ktorou jednal štatutárny zástupca spoločnosti Podtatranská hydina a.s.. Tieto osoby preukázateľne neboli oprávnené za danú spoločnosť vystupovať a konať v jej mene, preto spoločnosť TrueCom, s.r.o. k predmetnému tovaru ani nemohla nadobudnúť právo s ním nakladať a preto zo strany tejto spoločnosti následne ani nemohlo dôjsť k dodaniu tohto tovaru pre spoločnosť Podtatranská hydina a.s. v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH a reťazci deklarovaných dodávateľov tento tovar nemohol byť dodaný spoločnosťou Podtatranská hydina a.s. pre žalobcu. Správca dane z predložených CMR dokladov o preprave sóje v danom období zároveň zistil, že táto bola naložená v Poľsku, pre odberateľa TrueCom, s.r.o. a po preprave bola vyložená v skladových priestoroch v sídle žalobcu. V rozpore s tým, z dodacích listov pripojených k faktúram, z ktorých žalobca uplatnil nárok na odpočet DPH vyplýva, že uvedený tovar bol vydaný zo skladu KH Sklad odbyt - Kežmarok. Konateľ spoločnosti Podtatranská hydina a.s. pri miestnom zisťovaní dňa 30.05.2014 (odpoveď na dožiadanie zo dňa 10.06.2014 Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty so sídlom v Bratislave) však uviedol, že za spoločnosť Podtatranská hydina a.s. nikto s tovarom nemanipuloval. Zistené rozpory na dodacích listoch pripojených k predloženým faktúram ako aj na CMR prepravných dokladoch (v spojení s výpoveďou svedka) MVDr. J., konateľa spoločnosti Podtatranská hydina a.s.)

ako ďalší dôkaz preukazujú, že dodanie sóje v zdaňovacom období september 2013 sa neuskutočnilo tak, ako to bolo deklarované žalobcom v obchodnom reťazci označených spoločností.

5. Krajský súd zdôraznil, že zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. V priebehu daňovej kontroly a vyrubovacieho konania bol žalobcovi daný dostatočný procesnoprávny priestor na dokazovanie a tým aj na preukázanie dôvodnosti uplatnenia nároku na odpočítanie DPH. Procesný postup správcu dane bol plne v súlade so zákonom, keď tento pri preverovaní písomných podkladov dodaných daňovým subjektom a to aj vykonávaním dokazovania z vlastnej iniciatívy vo vzťahu k zisťovaniu zákonných podmienok na uplatnenie nároku na odpočet DPH spochybnil tvrdenia žalobcu a dospel k záveru, že v zistenom reťazci dodávateľských spoločností v prípade spoločnosti TrueCom s.r.o., išlo iba o účelovú fakturáciu. Za takéhoto stavu žalobcom predložené daňové doklady z hľadiska nároku na odpočet DPH nie sú akceptovateľné, pretože neodrážajú reálnu skutočnosť. V tejto súvislosti správny súd poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovený v rozsudku č.k. 4Sžf/4/2011 zo dňa 15.03.2011, podľa ktorého: „Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené“. Krajský súd dal taktiež do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011.

6. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov sú v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o DPH, ako aj Daňového poriadku, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 S.s.p. zamietol.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ustanovení § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ S.s.p. kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

8. Sťažovateľ primárne namietal (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.), že krajský súd porušil zákon tým, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z písomného vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe zo dňa 26.10.2017, v ktorom sa žalovaný vyjadril k jednotlivým žalobným dôvodom. Uvedené vyjadrenie žalovaného nebolo pred rozhodnutím krajského súdu o veci doručené sťažovateľovi, ktorý sa tak nemal možnosť oboznámiť s podstatou procesnej obrany žalovaného a nemohol na túto akýmkoľvek spôsobom reagovať. Podľa názoru sťažovateľa tým došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V nadväznosti na uvedené dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 335/2006 zo dňa 30.10.2007 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 209/2014 zo dňa 28.08.2014 ako i rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike zo dňa 27.04.2010 a vo veci Mantovanelli proti Francúzsku zo dňa 18.03.1997). V ďalšom bode kasačnej sťažnosti namietal (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.), že krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ poukázal na to, že splnil všetky podmienky uvedené v ustanovení § 49 ods. 2 a § 51 zákona o DPH. Mal za to, že preukázal dodanie tovaru štandardnými dokladmi, ktoré je povinný viesť vo svojej účtovnej evidencii t.j. faktúrami, dodacími listmi, CMR dokladmi o doprave tovaru. Týmto bol rámec dôkaznej povinnosti sťažovateľa vyčerpaný a samotný fakt, že tovar bol sťažovateľovi dodaný, nebol nikdy zo strany správcu dane alebo žalovaného spochybnený. V súvislosti s rozsahom dôkaznej povinnosti v daňovom konaní sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011, ako i rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci C-33/13 zo dňa 06.02.2014. Vo vzťahu k bodu 2 kasačnej sťažnosti týkajúceho sa rozporov v dokladoch uviedol, že doklady mu boli predložené spoločne s tovarom a nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Na dodacích listoch potvrdil prevzatie tovaru, lebo mu táto povinnosť vyplývala zo zmluvy. Faktúry mu boli vystavené s DPH a nárok na odpočítanie uplatňuje

len vo vzťahu k tejto DPH, ktorá bola uhradená. Okolnosť, či niekto manipuloval s tovarom za spoločnosť Podtatranská hydina a.s. nemal sťažovateľ možnosť zisťovať, ale toto nie je podmienkou dodania tovaru. K otázke prevodu vlastníctva tovaru a získania daňovej výhody sťažovateľ uviedol, že krajský súd len zopakoval tvrdenie žalovaného, bez toho, aby sa vôbec zaoberal podstatou tohto žalobného dôvodu. Tá spočíva v tom, že ak správca dane a súladne s ním žalovaný odvodzujú právo uplatniť nárok na odpočet DPH od práva nakladať s tovarom, prípadne s vlastníctvom tovaru a momentom jeho zmeny, tak je potrebné vychádzať z civilného práva. Daňové právo neupravuje spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Sťažovateľ okrem uvedeného namietal i (§ 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.) skutočnosť, že krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V tejto spojitosti poukázal na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v rozpore s viacerými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 3Sžf/1/2011) a Európskeho súdneho dvora (napr. vo veci C-33/13).

9. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že námietky sťažovateľa, ktoré sa týkajú nepriznania práva na odpočítanie dane, sú obsahovo zhodné s jeho žalobnými dôvodmi. K uvedeným námietkam sa žalovaný vyjadril už vo svojom stanovisku k žalobe, na ktorom trvá. V danej veci žalovaný nezistil pochybenie správcu dane v postupe, ani iné porušenie zákona. Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 S.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa § 106 ods. 1 S.s.p., ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. Žalobca sa k nim môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom.

14. Podľa § 106 ods. 2 S.s.p. k vyjadreniu žalobcu sa môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí.

15. Na úvod najvyšší súd uvádza, že vyššie citovaný článok 48 ods. 2 Ústavy SR predstavuje princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý možno v zmysle uvedeného článku rozčleniť na 1/ právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a 2/ právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Princíp kontradiktórnosti súdneho konania je z hľadiska systematického súčasťou práva na spravodlivý proces, ktoré spolu s právom na prístup k súdnej a inej právnej ochrane tvorí ucelený systém práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré je zaradené do druhej hlavy siedmeho oddielu Ústavy SR. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 14/2001 zo dňa 23.08.2001, sp.zn. II. ÚS 132/02 zo dňa 13.11.2002, sp.zn. III. ÚS 171/2006 zo dňa 05.04.2007).

16. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že krajský súd realizovanou výzvou zo dňa 18. mája 2017 (č.l. 42 súdneho spisu) zaslal žalovanému rovnopis žaloby na vyjadrenie. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním

zo dňa 26. októbra 2017 (č.l. 45 a nasl. súdneho spisu). Krajský súd následne dňa 16. mája 2018 vyhlásil rozhodnutie vo veci samej - rozsudok bez toho, aby predmetné vyjadrenie bolo zo strany krajského súdu doručené žalobcovi - sťažovateľovi.

17. Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie žalovaného k žalobe nebolo doručené sťažovateľovi, tento tak nemal možnosť relevantným spôsobom reagovať na zásadné skutkové otázky žalovaným prezentované v príslušnom vyjadrení k žalobe. Treba teda konštatovať, že konanie pred krajským súdom nebolo možné považovať za spravodlivé.

18. V tejto súvislosti dáva najvyšší súd do pozornosti aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 27. apríla 2010 v prípade Hudáková proti Slovenskej republike, v ktorom bolo poukázané na to, že princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, z 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-1).

19. Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj oboznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (por. Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24).

20. Význam uvedenej požiadavky spočíva v potrebe zabezpečenia, aby procesné strany mali vieru vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu. Bolo povinnosťou krajského súdu, aby pred svojím rozhodnutím v konaní, v ktorom rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 106 ods. 1 S.s.p., poskytol sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k písomnému podaniu žalovaného. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že podľa § 106 ods. 1 S.s.p. platí, že ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. To však nemožno chápať tak, že pôjde o rozhodnutie vo veci samej po jej meritórnom prejednaní hoci bez nariadenia pojednávania, ale pôjde najmä o odmietnutie žaloby, alebo zastavenie konania. Pokiaľ teda bude správny súd rozhodovať vo veci bez nariadenia pojednávania, bude povinný poskytnúť účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k písomným podaniam ostatných účastníkov.

21. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že v predmetnej veci krajský súd porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Z uvedených dôvodov najvyšší súd kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 462 ods. 1 S.s.p. (v spojení s § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

23. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu postupovať vo vyššie naznačenom smere, svoje rozhodnutie zároveň riadne a presvedčivo odôvodní v súlade s § 139 ods. 2 S.s.p.

24. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 S.s.p.).

25. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.